

Sekswerker vraagt u wetsvoorstel 206a Sr niet in te voeren

Introductie

Ik werk al 13 jaar als sekswerker en ik roep u middels dit schrijven op om wetsvoorstel 206a Sr te laten vervallen omdat dit wetsvoorstel op geen enkele manier bijdraagt aan de bestrijding van mensenhandel, maar wel de potentie heeft om de positie van mij en van mijn collega's ernstig te verslechteren.

Wetsartikel 206a Sr beoogt eenieder die uit winstbejag betrokken is bij onvergunde prostitutie strafbaar te stellen. Dit zijn volgens de Memorie van Toelichting onder andere pandeigenaren, boekhouders, eigenaren van websites, chauffeurs en bijvoorbeeld beschermers. Deze dienstverleners zouden de illegale branche, en daarmee mensenhandel in stand houden. Middels dit schrijven zet ik uiteen hoe problematisch dit wetsvoorstel is.

De verwarring van illegaliteit met mensenhandel

Hoewel 'illegaliteit' volgens sommigen synoniem is met 'mensenhandel' zijn dit in werkelijkheid twee heel verschillende begrippen. Hoewel er geen cijfers voorhanden zijn, lijkt het erop dat het merendeel van de sekswerkers in Nederland op het moment 'illegaal' werkt. Dit betekent echter niet dat zij a priori iets met mensenhandel te maken hebben. Paradoxaal genoeg is de hoge illegaliteit onder sekswerkers in Nederland juist het directe gevolg van het Nederlandse prostitutiebeleid. Veertien jaar na de opheffing van het bordeelverbod in 2000 was bijna de helft van de vergunde inrichtingen gesloten (Beeke et al., 2014). Zo heeft de stad Utrecht met meer dan 300.000 inwoners, naast een tippelzone die gericht is op een heel specifieke doelgroep, slechts twee vergunde seksinrichtingen. Velen kunnen derhalve niet terecht in de vergunde branche. Daar de wens danwel noodzaak om geld te verdienen hiermee niet afneemt, komen zij automatisch in het illegale circuit terecht.

Evenals in andere westerse landen, kiezen sekswerkers in Nederland er steeds vaker voor zelfstandig te opereren. De lage verdiensten in de vergunde branche - waarvan een groot deel door de exploitant wordt ingehouden, het ontbreken van sociale zekerheid wegens hun status als 'zelfstandige', de slechte naleving van arbeidsvoorwaarden en de wens om autonoom te zijn, zijn de belangrijkste redenen hiervoor. Noodgedwongen opereert deze groep bijna altijd illegaal. Zij zijn in de meeste gemeenten vergunningplichtig, terwijl vergunningen bijna nooit aan zelfstandigen worden verstrekt. Wanneer deze bij uitzonering wel worden verstrekt, zoals bijvoorbeeld in Rotterdam, worden de persoonsgegevens van de aanvrager op het internet gezet. Dit maakt het in casu onmogelijk om een dergelijke aanvraag te doen.

Consequenties wetsvoorstel

De WRP biedt geen oplossingen voor de illegale status van het overgrote deel van de sekswerkers in Nederland. In tegendeel, de 0-optie heeft de potentie het aantal vergunde seksinrichtingen nog verder af te laten nemen. De wetgeving biedt evenmin aanknopingspunten waaruit blijkt dat zelfstandigen de kans krijgen om legaal te opereren. Het zogenoemde 'illegale circuit' zal dus groot blijven. Voor de sekswerkers die dit betreft blijft het daarom belangrijk dat zij de mogelijkheid houden diensten in te kunnen kopen die hun gezondheid, veiligheid en welzijn vergroten. Het invoeren van Wetsvoorstel 206A is derhalve géén goed idee. De wet heeft onder andere de volgende consequenties:

- Boekhouders zullen geen diensten meer verlenen aan deze doelgroep. Dit betekent dat sekswerkers die niet in staat zijn om zelf de administratie te doen niet meer kunnen voldoen aan hun fiscale verplichtingen. Dit kan bij controle verregaande consequenties hebben. Sekswerkers die slechts een korte tijd sekswerk willen doen moeten mogelijk veel langer doorwerken om een eventuele belastingschuld te kunnen betalen.

- (Advertentie) websites bieden sekswerkers de mogelijkheid om klanten te screenen, informatie te delen met collega's over bescherming, veilige seks etc (peer-education), om informatie te vergaren over hulpverlening (hulpverleningsorganisaties zoals bijvoorbeeld P&G292 in Amsterdam plaatsen banners op advertentie sites) en om gezondheidsinformatie te vergaren (de organisatie Soa Aids geeft advies over veilige seks op een advertentie site en op een website voor klanten). Wanneer sekswerkers websites en Apps moeten gaan gebruiken die voor andere doeleinden zijn bedoeld wekt dit irritatie op bij de reguliere gebruikers. De onmogelijkheid om over voorwaarden te kunnen communiceren heeft een nadelig effect op hun onderhandelingspositie. Ook neemt de kans toe dat sekswerkers op straat klanten gaan werven hetgeen minder veilig is voor henzelf en tevens overlast veroorzaakt in de buurt.
- Chauffeurs en beschermers kunnen instaan voor de veiligheid van sekswerkers die geïsoleerd werken. Het wegvallen van deze beschermers brengt sekswerkers in gevaar.
- Het criminaliseren van verhuurders van ruimten maakt dat sekswerkers eerder geneigd zijn op straat te gaan werken. Tevens kan dit het hen onmogelijk maken om met andere doeleinden een (hotel)kamer of woning te huren. Uitstapprogramma's geven aan dat het zeer lastig is voor sekswerkers om aan woonruimte te komen. Dit probleem kan groter worden wanneer eigenaren uit voorzorg geen woonruimte meer willen verstrekken aan deze doelgroep. Men weet op voorhand niet of iemand misschien thuis klanten wil ontvangen.

Oplossing

In plaats van (onderdelen van) de seksindustrie verder te criminaliseren, kan de positie, de veiligheid en de gezondheid van sekswerkers alleen worden verbeterd door sekswerk te decriminaliseren. Dit was danook de uitslag uit het grootschalige onderzoek van Amnesty International twee jaar geleden.